

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 12 0 U 007270 19 Uvp
Banjaluka, 12.05.2021. godine

Vrhovni sud Republike Srpske, u vijeću sastavljenom od sudija Smiljane Mrše, kao predsjednika vijeća, Svjetlane Knežević i Edine Čupeljić, kao članova vijeća, uz učešće Duške Mutić, kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi J. R. iz B. broj ... G., B., koga zastupaju punomoćnici M. S., D. B. i Z. P., advokati iz B., (u daljem tekstu: tužilac), protiv akta broj 5123043534 od 28.12.2018. godine, tuženog Fond R. S., B., u predmetu ostvarivanja prava po osnovu invalidnosti, odlučujući o zahtjevu tužioca za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Bijeljini broj 12 0 U 007270 19 U od 18.04.2019. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 12.05.2021. godine, donio je

PRESUDU

Zahtjev se odbija.

Odbija se zahtjev tužioca za nadoknadu troškova postupka.

Obrazloženje

Pobijanom presudom (stavom 1. izreke) odbijena je tužba podnesena protiv osporenog akta tuženog bliže označenog u uvodu ove presude, kojim je odbijena žalba tužioca izjavljena protiv rješenja Filijala B. broj 5123043534 od 30.01.2017. godine. Tim prvostepenim rješenjem odbijen je zahtjev tužioca za ostvarivanje prava na invalidsku penziju. Stavom 2. izreke pobijane presude odbijen je zahtjev tužioca za nadoknadu troškova upravnog spora.

Odbijanje tužbe sud je obrazložio razlozima da je zakonito postupio tuženi kada je ostavio na snazi rješenje Filijala B. od 30.01.2017. godine, jer je za svoju odluku dao valjane razloge zasnovane na pravilnom i potpunom nalazu, ocjeni i mišljenju drugostepenog organa vještačenja broj DOV-690/18 od 25.12.2018. godine. Sud je ukazao na sadržaj odredbe člana 124. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 134/11, 82/13 i 103/15 - u daljem tekstu: Zakon o PIO), koja između ostalog propisuje da utvrđivanje invalidnosti osiguranika, kao uslova za ostvarivanje prava iz penzijskog i invalidskog osiguranja, vrše organi vještačenja Fonda, u postupku i na način propisan Uredbom o medicinskom vještačenju u penzijskom i invalidskom osiguranju („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 2/13 - u daljem tekstu: Uredba), koju je donijela Vlada R. S., a čije relevantne odredbe su pravilno primjenjene kada je potvrđena ocjena prvostepenog organa vještačenja da kod tužioca postoji invalidnost-smanjena radna sposobnost, bez prekvalifikacije ili dokvalifikacije, odnosno kada je utvrđeno da tužilac ne može obavljati poslove radnog mjesta KV tesar, ali da sa preostalom sposobnošću može sa punim radnim vremenom obavljati poslove drugog radnog mjesta koji odgovaraju njegovoj stručnoj spremi, a koji ne zahtijevaju precizan rad desnom rukom, precizne pokrete šake i fizičko opterećenje desne ruke. Sud je citirao medicinska utvrđenja iz nalaza, ocjene i mišljenja drugostepenog organa vještačenja

broj DOV-690/18 od 25.12.2018. godine, navodeći da je isti donesen u ponovljenom postupku po nalogu tuženog, a shodno uputama iz prethodne presude broj 12 0 U 006436 17 U od 14.11.2018. godine, zaključujući da su iste u cjelini ispoštovane. Ovo stoga što su ta medicinska utvrđenja zasnovana između ostalog, na neposrednom pregledu tužioca obavljenom 25.12.2018. godine, kada je ocijenjeno da je tužilac u stanju da desnom šakom, bez obzira na kontrakturu drugog, trećeg i četvrtog prsta, zahvaljujući aktivnosti palca i malog prsta, urednim pokretima u ručnom zglobu te urednoj prebojenosti i vaskularizaciji iste, u stanju da obavlja i fine, a kamoli grube pokrete koji bi mogli biti predmet njegovih radnih aktivnosti. Sud je podržao stav tuženog da se drugostepeni organ vještačenja posebno osvrnuo na nalaz i mišljenje specijaliste za fizikalnu medicinu i rehabilitaciju dr N. Đ., jer je obrazložio da se njihovi nalazi objektivno ne razlikuju u konstatovanju oštećenja desne šake tužioca, već samo u ocjeni funkcionalnosti te šake, za koju je nakon pregleda zaključeno da nije u potpunosti afunkcionalna kako je to naveo pomenuti ljekar specijalista, a koji zaključak argumentovano nije uvažio drugostepeni organ vještačenja, jer rezultati neposrednog pregleda i ostala medicinska dokumentacija ukazuju na stanje kako je prethodno obrazloženo.

Blagovremeno podnesenim zahtjevom za vanredno preispitivanje te presude u daljem tekstu: zahtjev), tužilac pobija zakonitost iste zbog povreda pravila postupka koje su od uticaja na rješenje stvari i pogrešne primjene materijalnog prava. U zahtjevu iznosi da je sud u pobijanoj presudi iznio stavove koji su suprotni stavovima iz ranijih presuda donesenih u istoj upravnoj stvari, jer se činjenično stanje u pogledu nefunkcionalnosti desne šake tužioca, koje je posljedica posjekotine na cirkularu u predjelu drugog, trećeg i četvrtog prsta, nije izmijenilo u odnosu na momenat podnošenja zahtjeva 2016. godine, kada je tužilac imao 61 godinu života, što potvrđuju nalaz i mišljenje specijaliste ortopeda dr I. P. od 28.06.2016. godine, te nalaz i mišljenje specijaliste za fizikalnu medicinu i rehabilitaciju dr N. Đ. od 26.09.2016. godine. U nastavku iznosi tok upravnog postupka podsjećajući na to da je tuženi u prethodnom periodu donosio dvije istovjetne odluke koje je poništio isti sud presudama broj 12 0 U 006197 17 U od 12.07.2017. godine i broj 12 0 U 006436 17 U od 14.11.2018. godine čije bitne dijelove citira, ali je sada zaključio da je vještačenjem razjašnjeno da desna šaka tužioca nije afunkcionalna, nego da postoje određene radnje koje tužilac ne može izvoditi ovom šakom. Navodi da ovakvo utvrđenje organa vještačenja nije dovedeno u vezu sa predmetom upravnog postupka, pri čemu tužilac ne spori da atrofija i ograničenje u korišćenju desne šake ne podrazumijeva nužno nesposobnost za bilo kakav rad, ali imajući u vidu stručnu spremu i radno iskustvo tužioca, odnosno okolnost da je isti fizički radnik, tesar sa završenom osnovnom školom koji nema pravo na prekvalifikaciju i dokvalifikaciju, onda je jasno da u konkretnom slučaju navedena povreda podrazumijeva nesposobnost za rad, odnosno gubitak radne sposobnosti u smislu odredbe člana 49. stav 3. Zakona o PIO. Dodaje da je nižestepeni sud dva puta usvajao tužbe tužioca, međutim treći put je „popustio pred samovoljom tuženog“ iako u ponovljenom postupku nisu otklonjeni raniji nedostaci, na što je tužilac ukazao tužbom koju je sud odbio. Zbog svega predlaže da se zahtjev uvaži i pobijana presuda preinači na način da se tužba uvaži i osporeni akt poništi, ili da se ista ukine i predmet vrati na ponovno odlučivanje nižestepenom sudu. Postavio je i zahtjev za nadoknadu troškova postupka koji se odnose na sastav zahtjeva od strane advokata u iznosu od 702,00 KM sa troškovima sudskih taksa.

Tuženi u odgovoru na zahtjev navodi da je isti neosnovan i da ostaje kod razloga datih u osporenom aktu čiju je zakonitost podržao nižestepeni sud, konačno predlažući da se zahtjev odbije.

Razmotrivši zahtjev, pobijanu presudu, odgovor na zahtjev, te ostale priloge u spisima predmeta, na osnovu odredbe člana 39. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik

Republike Srpske“ broj 109/05 i 63/11 - u daljem tekstu: ZUS), odlučeno je kao u izreci ove presude iz sljedećih razloga:

Pravilno je pobijanom presudom odbijena tužba podnesena protiv osporenog akta tuženog od 28.12.2018. godine, uz iznošenje valjanih i argumentovanih razloga od strane nižestepenog suda koje tužilac nije doveo u sumnju navodima zahtjeva.

Neosnovan je navod tužioca da je nižestepeni sud u pobijanoj presudi iznio stavove koji su suprotni stavovima izraženim u prethodne dvije presude istog suda, jer su oba prethodna rješenja tuženog poništena iz razloga što ranije provedenim vještačenjima nije bilo razjašnjeno funkcionalno stanje desne šake tužioca, ali ne u smislu njenog oštećenja koje je bilo i ostalo nesporno, nego u smislu uticaja tog oštećenja organizma na radnu sposobnost tužioca, što je u postupku iz kojeg je proistekao ovaj upravni spor u cjelini pravilno razjašnjeno.

Osnovano je sud podržao utvrđenja drugostepenog organa vještačenja iz nalaza, ocjene i mišljenja broj DOV-690/18 od 25.12.2018. godine koja je sva citirao, pravilno zaključujući da se isti razlikuje u odnosu na nalaze i mišljenja ljekara specijalista dr I. P. i dr N. Đ. samo u pogledu konačnog zaključka da desna šaka tužioca nije u potpunosti afunkcionalna, jer rezultati neposrednog pregleda koji je obavio drugostepeni organ vještačenja i ostala medicinska dokumentacija, ukazuju na to da tužilac desnom šakom, uprkos kontrakturi drugog, trećeg i četvrtog prsta, može izvoditi i fine pokrete, kako je to sve i konstatovao vještak Fonda, navodeći da su ostali prsti u funkciji i da tužilac nesmetano izvodi pokrete u ručnom zglobu, kao i da je desna šaka tužioca uredne prebojenosti i vaskularizacije. U tom je kontekstu neosnovan navod tužioca da drugostepeni organ vještačenja ova nesporna oštećenja desne šake tužioca nije doveo u vezu sa njegovom radnom sposobnošću, jer je utvrdio da kod tužioca postoji invalidnost-smanjena radna sposobnost u smislu odredbe člana 49. stav 2. Zakona o PIO u vezi sa odredbom člana 16. stav 4. tačka d) Uredbe, uz verifikovano tjelesno oštećenje i dalje valjano obrazloženje u vezi sa tim koje poslove tužilac ne može da radi zbog ovog oštećenja organizma, odnosno koje može da radi sa preostalom radnom sposobnošću u okviru svoje stručne spreme i sposobnosti stečene radom, na što vještaka obavezuje odredba člana 18. Uredbe.

Kod takvog stanja stvari, po ocjeni ovog suda, u pobijanoj presudi nije ostvaren nijedan razlog nezakonitosti predviđen u odredbi člana 35. stav 2. ZUS pa se zahtjev tužioca odbija, na osnovu odredbe člana 40. stav 1. istog zakona.

Obzirom da je zahtjev za vanredno preispitivanje odbijen, tužilac nema pravo na nadoknadu troškova ovog postupka, pa se stavom 2. izreke ove presude zahtjev za nadoknadu istih odbija kao neosnovan, na osnovu odredbe člana 49. i 49a. ZUS.

Zapisničar
Duška Mutić

Predsjednik vijeća
Smiljana Mrša